

Pirtin Viesti

The title 'Pirtin Viesti' is rendered in a decorative, calligraphic font. The letter 'P' is particularly large and ornate, with a crossbar that extends upwards and to the left, ending in a cross. The 'P' also incorporates a small illustration of a church building with a flag on a pole. The rest of the title is written in a similar, elegant script.

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1965

N:o 3

Työkautemme alkajaiset

"Valtiaamme, kunniaasi soivat ääret taivaiden. Nuori kansas virteen yhtyy kiitostasi veisaten."

Tämä virsi tulee varmasti vielä vuosienkin kuluttua tuomaan mieleeni Nurmeksen ev. kansanopiston alkajaiset vuonna 1965. Sen lauloimme esittäytyessämme, me 25. vuosikurssin oppilaat ja opettajat.

Juhlamme alussa puhui opistomme uusi johtaja, pastori Eino Crpana. Toivotettuaan uudet oppilaat ja juhlayleisön tervetulleiksi hän muistutti mieliimme sen, että toimimme täällä evankelisen herätysliikkeen hengessä, liikkeen, joka on aina korostanut voimakkaasti lujaa pitäytymistä Jumalan Sanaan. Toivomme, että Sana tulee rakkaaksi. Tarvitsemme paljon tietoja ja taitoja, mutta erikoisesti perustaa. Sana on perusta. Tältä perustalta on synty meitä vetämässä jatkuvasti pois. Siksi on elämämme kilvoitusta, ja voimaa ylhäältä tarvitsemme jatkuvasti.

Opiston johtokunnan puolesta esitti tervehdyksen uusille oppilaille puheenjohtaja Arvi Mustonen.

Juhlassamme oli mukana myös suuri joukko seurakunnan nuoria, joiden esitykset toivat vaihtelua ohjelmaan. Ensimmäisinä heistä esiintyi kolme pientä partiotyttöä. He lauloivat "Mun kanteleeni" ja "Täällä Pohjantähden alla". Nuorisonohjaaja Veikko Föllänen puhui kutsumattomasta vieraasta, sielunvihollisesta, joka myös on tullut opistoon. Ratkaisevaksi opistokauden onnistumiselle muodostuu se, kuinka suuren vallan tuo kutsumaton vieras saa yhteiselämässä. Hyvä on kuitenkin muistaa, että vaikka vihollinen onkin lähellä, on Jeesus vielä lähempänä.

Juuan seurakunnan nuorisonohjaaja Niilo Niskanen käytti seuraavan puheenvuoron. Hänen johdantonaan oli Joh. 17: 16—17. Hän mainitsi puheessaan mm. "Maailman tarjoamat vastaukset eivät voi lopullisesti tyydyttää nuorta ihmistä, koska Te ette ole maailmasta."

Juhlan loppupuolen ohjelmaan sisältyivät vielä op. Tarja Saarikiven ja kahden seurakuntanuoren, Raimo Raution ja Helena Gottlebenin puheet, opistolaisten esittäytyminen perinteelliseen tapaan paikkakunnittain, viime kesän rippikoululeiriläisen Anna Virmakosken lausunta ja kanttori Veikko Kokon pianonsoitto.

Jatkuu siv. 4

PIRTIN
Viesti +

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 3 Päätoimittaja Helvi Valkonen 1965

*Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti,
hamaan ristin kuolemaan asti.*

*Sentähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja
antanut hänelle nimen kaikkia nimiä korkeamman,
niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen not-
kistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten,
jotka maan päällä ovat, että niitten, jotka maan alla ovat,
ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan
kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.*

Fil. 2: 8—11

Sivulta 2

Helena Gottleben vertasi puheessaan kulkuamme vuorelle nousemiseen. Kuljemme eri teitä, mutta lopulta on kaikkien edessä portti, ”jonka läpi ei pääse mitään epäpyhää ja saastaista”.

Puheenvuorojen välissä kaikuivat virret ja Siionin Kanteleen laulut voimakkaina, sillä laulajia oli paljon.

Rikassisältöinen juhlamme päättyi piirisihteeri Pekka Lehiköisen loppupuheeseen. Hänen johdantonaan oli eräs päivän teksteistä, Ps. 91: 7—12. ”Meillä on edessämme turvallinen tie. Vaikkakin se tie vie vaarojen läpi, se on silti turvallinen. Enkelivartiot ovat meitä suojaamassa. Mikään paha ei kohtaa meitä Jumalan tietämättä ja sallimatta. Hän antaa enkeleilleen käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi.” Näissä ajatuksissa yhdyimme loppurukoukseen ja kiitosvirteen. Omassa mielessäni kertautuivat vielä esittäytymisvirren sanat: ”Anna meille puhdas mieli, voiton tahto, rohkeus. Auta, että alkaa voisi myöskin uskon kilvoitus.” Tämän rukouksen toivoisin kohonneen monen sydäimestä ja tulleen kuuluksi ylhäällä.

T. S.

Me uudet

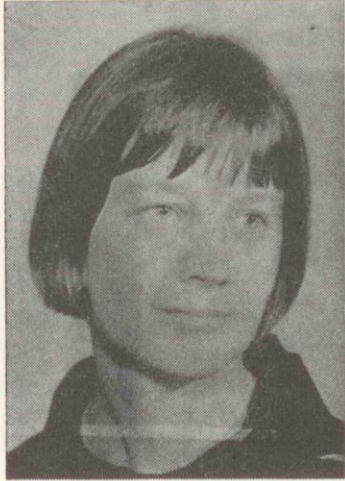
olemme saaneet miellyttävän tehtävän kertoa itsestämme. Olemmehan toimineet jo kahden kuukauden ajan täällä Nurmeksen seudun evankelisessa kansanopistossa, jossa olemme oppineet paljon uusia asioita ja tutustuneet kansanopistotyöhön. Toimintatarmomme on päivä päivältä vain kasvanut ja tehtävät ovat alkaneet tuntua yhä rakkaammilta.

Opistoon ja sen toimintamuotoihin on ollut helppo tutustua entisten opettajien ja toimihenkilöiden antaumuksellisella opastuksella. Näin olemme vähitellen kotiutuneet ja löytäneet Lipinlahdesta kiinnostavan työympäristön.

Kiinnostavinta tässä työssä ovat oppilaat. Heidän nuoruutensa ja elämänilonsa on ollut tarttuvaa — sen olemme saaneet jo näinkin lyhyen ajan kuluessa kokea. Opettajina olemme saaneet usein havaita, että olemmekin itse oppilaan paikalla. Sentähden työ on muodostunut rikkaaksi ja antoisaksi; sen äärellä tunnemme yhä paremmin viihtyvämme.

*Liisa Perttu
Pirkko Pekkola*

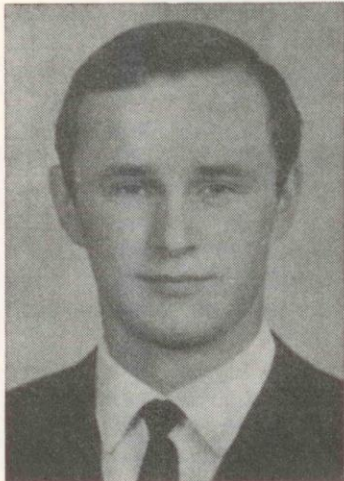
*Kyösti Katainen
Eino Orpana*

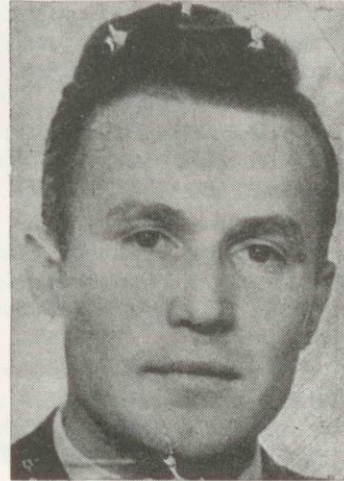
Liisa Perttu
ompeleopettaja

Pirkko Pekkola
talousopettaja

Kyösti Katainen
maatalousopettaja

Eino Orpana
johtaja

Okavangolta

Nuorille jotka viettävät opistotalvea tuo aika on kutsun ja herätyksen täyttämä. Ratkaisu ei tunnu helpolta. Henget taistelevat. Rohkaisuksi niille, jotka etsivät ratkaisua, kirjoitan seuraavan kertomuksen afrikkalaisesta Kapangasta ja Jumalan työstä täällä.

Noin 20 vuotta sitten Ndala Kasoka ja nuori 12-vuotias tyttö Kapango Muranda viettivät pakanallisia häitä. Eivät he silloin toisiansa tunteneet. Vanhemmat olivat liiton sopineet.

Vuodet kuluivat. He tottuivat toisiinsa. Kiintymys kasvoi niin suureksi, että se kesti suuren surunkin, joka kotiin hiiپی. Tuo suuri suru oli lapsettomuus. Esikoispoika tosin syntyi, mutta kuoli muutaman päivän ikäisenä. Äitiä epäiltiin syylliseksi vauvan kuolemaan ja häntä hoidettiin kaikilla noidan konsteilla. Niinpä siten uutta vauvaa ei enää kuulunut.

Maan tavan mukaan Ndala toi kotiin toisen vaimon saadakseen jälkeläisiä. Koti oli edelleen kohtalaisen sopusuhtainen, sillä Nepemba oli nuori ja kunnioitti vanhempaa vaimoa. Ndala ei hyljännyt Kapangoa, vaan heidän suhteensa pysyi entisellään.

Sitten tapahtui onnettomuus. Kiehuva puurovesi kaatui Kapangon kädelle. Kaksi sormea koukistui haavojen arpeutuessa. Kun vaimo ei enää pystynyt survomaan jauhoja toi Ndala hänet meille hoidettavaksi.

Käsi leikattiin. Pari viikkoa kului sairaalassa. Pakanuuden liasta tullut Kapango nukkuu oikeassa vuoteessa puhtaana ja puettuna. Siinä hän elämästään kertoi. Muisteli miestänsä, kotiaan ja Nepembaa.

On kulunut 2 vuotta. Olin jo unohtanut Kapangon. Tänään tapasin hänet. Yllättyneenä tervehdin häntä nimeltä. "Ei, en minä ole enää Kapango. Minä olen Paulina. Minut on kastettu puoli vuotta sitten."

Istumme yhdessä. Hän kertoo. "Jo silloin kun olin sairaalassa Jumala kutsui minua. En voinut sairaalasta päästyäni palata mieheni luokse, vaan menin lapsuuteni kotiin. Jumala kutsui, mutta en tiennyt mitä tehdä. Minä vain ajattelin ja ajattelin. Sitten mieheni tuli hakemaan minua kotiin. Menin ja — ajattelin. Eräänä iltana kerroin miehelleni, että Jumala kutsuu minua seurakuntaansa ja pyysin päästä naapurikylän kastekouluun. Mie-

heni ajatteli kauan. Sitten hän sanoi: "Mene sinä Kapango, minäkin tulisin, jos ei olisi Nepembaa." Niin sitten kävin kastekoulua vuoden ja ennen kastetta jätin kotini ja mieheni. Muutin asumaan serkkuni taloon."

— Kapango, onko sinun ikävä kotiasi ja miestäsi?

— On, mutta kun minulla on oikein ikävä, ajattelen että onhan minulla Jumalani ja pelastus. Olen sittenkin tehnyt oikein. On synti elää moniavioisuudessa.

— Miten ovat miehesi ja Nepemba?

— He ovat pakanoita edelleen. Mieheni on tuonut nuoren tytön tilalleni.

Kuulin vähän myöhemmin, että Kapango on ilmoittautunut rippikouluun. Ihmeellinen on Jumalan voima. Hän on totisesti heikoissa väkevä.

Okavangon terveisin

Maila

Syksyllä

SYKSYN TAIVAAN ALLA
VILJAA LEIKATAAN,
LÄHELLÄ JA LOITOMMALLA
VAINIOILLA MAAN.

TUOLLA HYVÄN SADON
SAAVAT NIITTÄJÄT.
TÄÄLLÄ KARVAUTTA KADON,
TÄHKÄT VIHREÄT.

JOSSAIN KUKKII VAINEN
SUURET OHDAKKEET.
KORJATTAVA KYLVÖN LAINEN!
NIIN ON TODENNEET.

HERRA, OLE SATO
FELLON PUUTTEESEEN.
VAIHDA TYHJYYS, KAIKKI KATO
TYÖSI TÄYTEYTEEN.

Lauri Saalasti

KOHTAVAARA
Eino Orpana

Sunnuntain arvo ja merkitys

Sana sunnuntai tuo mieleen juhlallisen, rauhallisen, huolettoman ja vapaan päivän.

Sunnuntailla on meillä Suomessa vuosisataiset perinteet ja sen merkitys on ehkä ollut menneille sukupolville suurempi kuin meille johtuen kai lähinnä siitä, ettei meistä monikaan vietä sunnuntaita sillä tavalla kuin olisi "oikein ja kohtuullista".

Sunnuntain eli lepopäivän arvo on kieltämättä hyvin suuri, jos se vieteen todella lepopäivänä. Jokainen voisi kuvitella, millaista olisi elämämme ilman sunnuntaita. Ainakin minusta tuntuu, että useimmat kyllästyisivät jatkuvaan raatamiseen. Tällainen raataminen taas johtaisi ihmisen suorastaan rappiolle. Elämänhalusta ja työnlostasta ei varmasti voitaisi paljontaan puhua, vaikka nämä mielestäni ovat eräitä tavoittelemisen arvoisia elämän perusarvoja. Sunnuntain merkitys virkistäjänä ja henkisten tarpeiden tyydyttäjänä on korvaamaton. Vaikka elämämme olisi jatkuvaa arkea, ei silti saavutettaisi sen enempää. Työsuoritukset eivät lisääntyisi yhtään, vaikka viikossa olisi yksi työpäivä enemmän. Sanotaan, että vaihtelu virkistää. Se sanonta sopii erityisen hyvin sunnuntain arvoa ja merkitystä ajateltaessa. Sunnuntai on päivä, jolloin kootaan voimia, niin henkisiä kuin fyysisiäkin, työviikon varalle.

Jos emme osaa viettää vapaa-aikaamme muuten kuin huvien ja nautintojen parissa, saa sunnuntai sille sopimattomia negatiivisia piirteitä. Valittavan moni viettää sunnuntain väärin. Seurauksena on silloin väsymisen virkistymisen sijasta.

Sunnuntaina meillä on myös erinomainen tilaisuus muistaa lähimmäisiämme. Voimme auttaa ja palvella heitä.

Esko Puoskari

K I H L O I S S A

Arvi Saatsi	
Eila Korhonen	1953—54
Pertti Korhonen	
Pirjo Rissanen	1960—61
Kauko Rantonen	
Raija Kokkonen	1964—65

V I H I T T Y

Eero Moilanen	1952—53
Heljä Liiri	
Tapio Kuittinen	1952—53
Anja Martikainen	1953—54
Reino Miettinen	
Ritva Karttunen	1964—65

Opintojaan jatkavat: Joensuun apuhoitajakoulussa Anneli Kolehmainen, Tampereen apuhoitajakoulussa Kaija Ryyänen, Valtion maitotalousopistossa Voitto Kortelainen ja Helsingin ev. kansankorkeakoulussa Hilja Ronkainen, Helvi Heikkinen, Kirsti Ahonen, Marjatta Nieminen, Eila Seppänen ja Ilkka Lehtonen.

Parhaat onnittelut kaikille. "Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa." Ps. 34: 9.

(Pirtin Viesti, päästäkseen taloudessaan tasapainoon, aikoo ensi vuonna olla ilmestymättä. Siinä selitys, miksi toveriliittolaisille tässä vaiheessa lähetetään ainoastaan jäsenmaksun perimiskortit.)